

Arrest

nr. 184 971 van 31 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 1 september 2015 België is binnengekomen, diende op 2 september 2015 een asielaanvraag in. Uit een eurodac-hit blijkt dat verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 28 augustus 2015 in Oostenrijk (Dossier overgemaakt aan CGVS, stuk 15).

1.2. Op 21 oktober 2016 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 21 oktober 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 02/09/2015

Overdracht CGVS: 24/02/2016

U werd, met de hulp van een tolk die het Arabisch machtig is, gehoord op het Commissariaat-generaal op 8 april 2016, van 9.10 uur tot 13.20 uur. Uw advocaat, mr. X, was aanwezig vanaf 12.02 uur tot het einde van het gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Iraaks staatsburger van soennitisch-Arabische origine te zijn, afkomstig uit al-Taji, gelegen in de provincie Bagdad, Irak. U verhuisde naar al-Taji met uw vader, die vroeger lid was van de Baathpartij, in 2007. In dat jaar was uw vader het doelwit van een aanslag in al-Kadhimiya, de wijk in Bagdad waar jullie op dat moment woonden. U en uw vader bevonden zich op straat toen gewapende mannen uit een auto stapten en het vuur openden. Uw vader liep ernstige verwondingen op en raakte verlamd; u zelf raakte ook gewond toen u uw vader wilde beschermen. Na dit incident gingen jullie bij een broer van uw vader in al-Taji wonen. Later verwierven jullie een eigen huis in dezelfde buurt. Jullie kenden er geen problemen meer tot 2015. Op 22 mei van dat jaar werd uw broer, die toen 17 jaar oud was, op weg naar school meegenomen door onbekenden. Getuigen zagen hoe uw broer elders in al-Taji uit een auto werd gesleurd en doodgeschoten werd. Op 1 juni 2015 kreeg u een sms van een onbekende waarin stond dat u vermoord moest worden omdat u een ongelovige (kafir) en bekeerling (murtad) was. Volgens u werd hiermee verwezen naar het feit dat u soenniet bent. Op 3 juni 2015 werd u opgebeld door een persoon die zich voorstelde als A.J.M.B. Hij vertelde dat hij uw broer had vermoord en dat hij ook u zou vermoorden. U was op dat moment op het werk – u werkte op de militaire staf – en dook onder bij uw moeder. A.J.M.B. zat ook achter de aanslag op uw vader in 2007 en was een leider binnen de sjiiitische militie Assa'ib Ahl al-Hak. Op 8 juni 2015 vielen gewapende mannen binnen in het huis van uw vader, die als enige aanwezig was. Zijn belagers gaven te kennen dat ze enkel u wilden en dat ze van plan waren u te vermoorden. Uw vader waarschuwde u en diende nadien klacht in bij de politie. Op 13 augustus besloot u het land te verlaten. Twee dagen later vertrok u naar Erbil, van waar u verder reisde naar Turkije. U arriveerde in België op 1 september 2015 en vroeg een dag later asiel aan.

Op 10 september 2015 veroordeelde een rechtbank in Bagdad A.J.M.B. bij verstek tot twintig jaar gevangenisstraf omwille van de moord op uw broer en vaardigde een arrestatiebevel uit.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, een kopie van het woonstbewijs van uw oom, een kopie van een rantsoenkaart van uw vader, een attest van ontheemde op naam van uw vader, twee badges van het leger, een lidkaart van de Baathpartij van uw vader, twee Iraakse ziekenhuisattesten (één op uw naam en één op naam van uw vader), een attest van een Belgische arts op uw naam, foto's van u in een militair uniform, het overlijdensattest van uw broer, een document in verband met het indienen van een klacht bij de politie, en een arrestatiebevel en vonnis op naam van A.J.M.B.

B. Motivering

Uit uw verklaringen, afgelegd voor het Commissariaat-generaal, blijkt dat u uw land ontvlucht bent nadat uw broer vermoord werd en de dader, een leider binnen Assa'ib Ahl al-Hak (hierna 'AAH') ermee had gedreigd om ook u te doden. Hij noemde u een ongelovige en bekeerling, waarmee hij volgens u verwees naar het feit dat u soenniet bent. Daarnaast zou ook het feit dat u, als militair, in de Groene Zone werkte een reden zijn om u te viseren. (CGVS d.d.08/04/2016, p. 19, 21, 22, 27) Bij een eventuele terugkeer vreest u enerzijds vermoord te worden omdat u soenniet bent (CGVS, p.13); anderzijds vreest u vervolging door de autoriteiten omwille van het plegen van desertie. (CGVS, p.25-26)

Omwille van de onderstaande redenen kan er evenwel niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofd van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden besloten dat u er niet in slaagt de bedreigingen tegen uw persoon in 2015, die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vertrek, aannemelijk te maken.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat uit de door u neergelegde documenten geen enkel motief blijkt voor de moord op uw broer. Met betrekking tot dit incident legde u de volgende documenten neer: het overlijdensattest van uw broer, een vonnis van de rechtbank waarin o.a. vermeld staat dat een zekere A.J.M.B. bij verstek veroordeeld werd, en een arrestatiebevel voor hem van dezelfde rechtbank. Het overlijdensattest vermeldt weliswaar als doodsoorzaak kogelwonden in het hoofd ten gevolge van een terroristische aanslag maar deze omschrijving is te ruim om te concluderen dat uw broer in de door u geschetste omstandigheden – een gerichte ontvoering en moord – omgebracht werd. Opmerkelijk genoeg blijkt ook het door u neergelegde vonnis uiterst vaag te zijn.

Er blijkt weliswaar uit dat A.J.M.B. bij verstek werd veroordeeld, maar niet voor welke feiten. In tegenstelling tot uw bewering (CGVS, p.11) staat in het vonnis ook niet dat hij lid was van AAH. Zelfs

indien hij inderdaad voor de dood van uw broer zou zijn veroordeeld, blijkt uit dit vonnis niet welke rol hij persoonlijk in de dood van uw broer zou hebben gespeeld; in welke omstandigheden uw broer omkwam; welk motief er voor de moord was; en op basis van welke elementen de rechtbank tot de veroordeling kwam. Gelet op de vorm en de specifieke inhoud van het neergelegde vonnis, rijst het vermoeden dat er eerder reeds een vonnis werd gevelde met betrekking tot de veroordeling zelf van A.J.M.B., maar dat u nagelaten hebt dit belangrijke document neer te leggen. Opmerkelijk genoeg vermeldt het door u neergelegde vonnis ook niet het wetboek waartoe de erin vermelde wetsartikelen behoren. Dit laatste geldt eveneens voor het door u neergelegde arrestatiebevel, dat voor het overige evenmin enige informatie verschaft over de feiten waarvoor A.J.M.B. veroordeeld werd.

Ten tweede is het door u beschreven feitenverloop weinig aannemelijk te noemen. U stelde dat de politie voor 1 juni geen aanwijzingen had van de identiteit van de dader(s) van de moord op uw broer. (CGVS, p.21) Op die dag zou u een sms van een anonieme afzender ontvangen hebben waarin stond dat u vermoord moest worden maar ook deze was onvoldoende bewijs voor de politie. (CGVS, p.20, 21) Twee dagen later zou u vervolgens opgebeld zijn door de persoon die verantwoordelijk was voor de moord van uw broer. Hierbij zou hij u niet enkel opnieuw met de dood bedreigd hebben, hij zou zich ook geïdentificeerd hebben. (CGVS, p.21) Dat een persoon, zelfs al is hij lid van een militie, zich op een dergelijke manier kenbaar zou maken is geenszins aannemelijk te noemen. Niet enkel zou hij op deze manier onnodig de aandacht op zichzelf vestigen en het risico lopen dat er een strafonderzoek naar hem gevoerd zou worden – hetgeen uiteindelijk ook gebeurd zou zijn (cfr. de hierboven besproken documenten) –, hij zou door deze waarschuwing ook zijn eigen plannen om u te (laten) vermoorden hypothekeren. Immers, door u op een dergelijke manier te waarschuwen, stelde hij u in staat om te vluchten of onder te duiken. Een dergelijke handelswijze van een persoon die klaarblijkelijk uw gsm-nummer had achterhaald en geweten zou hebben waar u woonde – getuige de vermeende inval in jullie huis een paar dagen later (CGVS, p.22) – valt bezwaarlijk te rijmen met zijn uitgesproken doel om u te doden. Toen u werd tegengeworpen dat hij door zijn handelingen het risico liep dat de autoriteiten hem zouden kunnen vervolgen, stelde u dat hij geen risico's liep omdat de politie hem niets kan maken. (CGVS, p.23) Dit valt echter bezwaarlijk te rijmen met het feit dat hij klaarblijkelijk veroordeeld zou zijn, volgens u nota bene op basis van zijn sms'en en dreig telefoons (CGVS, p.11), bewijzen die bovendien door de politie zouden zijn verzameld (CGVS, p.23). Er kan dan ook bezwaarlijk volgehouden worden dat de politie, gezien het profiel van de dader, niets zou hebben ondernomen dat deze dader rechtstreeks kon raken.

Ook waren uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot dit telefoongesprek niet consistent. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat A.J.M.B. aan de telefoon tegen u zei dat hij uw broer had vermoord en dat hij ook u ging vermoorden. Gevraagd of hij nog iets meer had gezegd, antwoordde u ontkennend. Toen u daarop gevraagd werd op hij een motief gaf, stelde u dat u hem had gevraagd wat u hem misdaan had maar dat hij gewoon had ingehaakt. (CGVS, p.21) Echter, in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u dat hij bij dit telefoongesprek ook had gezegd dat hij lid was van AAH, en dat hij u wilde vermoorden omdat u voor het leger, meer bepaald de “geheime diensten”, werkte. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) Geconfronteerd met de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel melding had gemaakt van het feit dat A.J.M.B. een motief had vermeld, stelde u dat u niet het telefoongesprek had bedoeld, maar het voorval toen ze naar uw woning waren gekomen. (CGVS, p.27) Deze verklaring overtuigt niet. Uit de manier waarop uw verklaring geformuleerd werd, blijkt duidelijk dat het om het telefoongesprek ging. Bovendien gaf u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u uw schriftelijke verklaring met uw advocaat had overlopen – nadat ze ook al waren voorgelezen door de tolk tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken – en dat deze verklaringen op één fout (betreffende uw positie in het leger) correct waren. (CGVS, p.3)

Voorts is ook uw onwetendheid met betrekking tot de nasleep van de veroordeling van A.J.M.B. niet aannemelijk te noemen. U verklaarde in eerste instantie dat u noch uw vader weten of hij effectief werd aangehouden en opgesloten. Ter verklaring stelde u dat u zelf in België bent en dat uw vader gehandicapt is en dit niet kan gaan vragen. U zou uw vader hebben gezegd dat hij er niet naar moest informeren. (CGVS, p.10) Geconfronteerd met de vaststelling dat uw vader een advocaat had en deze toch zou moeten kunnen informeren, stelde u dat u dacht dat de advocaat het zo gelaten heeft omdat hij schrik had. (CGVS, p.11) Dit kan evenwel niet overtuigen. Toen u werd gevraagd waarom hij schrik zou hebben, stelde u dat hij bang was om de dader te ontmoeten, en dat deze hem zou vermoorden. (CGVS, p.28) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit louter een vermoeden van uwentwege was. (CGVS, p.28) Verder kan er moeilijk ingezien worden hoe de dader de advocaat zou herkennen indien hij niet op het proces aanwezig was (CGVS, p.11) en dient er op te worden gewezen dat de advocaat er klaarblijkelijk geen probleem mee had uw vader – die blijkens het vonnis een “aanklager” was – überhaupt te vertegenwoordigen op het proces dat leidde tot de veroordeling van de dader, ook al zou deze een gekend militielid geweest zijn (CGVS, p.24). Toen u verder gevraagd werd waarom uw vader

zelf niet geïnformeerd heeft naar de eventuele aanhouding van de dader, bijvoorbeeld door telefonisch contact op te nemen met de politie, de rechtbank of Justitie, of door de hulp van derden (zoals uw oom of uw moeder) in te roepen, diende u het antwoord schuldig te blijven. (CGVS, p.28) Toen u daarop werd gevraagd of u zelf aan uw vader hebt gevraagd om te informeren, stelde u plots dat uw vader u had verteld dat de dader in de gevangenis zat en u gerust kon zijn. (CGVS, p.28) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw aanvankelijke verklaringen (supra). U liet blijken dat u de woorden van uw vader niet geloofde. Toen u werd gevraagd waarom uw vader dit zou zeggen als het niet waar is, stelde u dan weer dat ook uw vader niet zeker of A.J.M.B. opgesloten is maar dat hij zich enkel op de documenten baseert. (CGVS, p.28) Ook dit is weinig overtuigend. Alvast de door u neergelegde documenten bevatten geen enkel element dat er op wijst dat A.J.M.B. effectief opgesloten werd. Toen u, gezien u zelf ogenschijnlijk niet overtuigd bent van de woorden van uw vader, opnieuw werd gevraagd of u aan uw vader had gevraagd om meer informatie te bekomen, stelde u dat u dit niet had gedaan en dat het niet meer de moeite was aangezien u gevlucht bent. (CGVS, p.29) Een dergelijke houding getuigt van een desinteresse in de kern van uw asielrelaas die bezwaarlijk te rijmen valt met de door u geuite vrees. Indien u werkelijk vreest gedood te worden door de persoon die uw broer zou hebben gedood, mag immers verwacht worden dat u grote interesse zou betonen in de gevolgen van zijn veroordeling aangezien dit element een rechtstreekse impact zou hebben op uw persoonlijke situatie. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat ook uw verklaringen aangaande uw positie binnen het leger een ernstige inconsistentie bevatten. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had u aangegeven dat u "voor een geheime dienst van het leger" werkte. Dit zou ook een reden zijn geweest voor A.J.M.B. om u te vervolgen. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) Voor het Commissariaat-generaal stelde u plots dat dit niet waar was en u enkel een administratieve functie op de militaire staf had gehad. (CGVS, p.6-7) Hoewel u bij aanvang van het gehoor al aan had gegeven dat het om een fout ging, herstelt dit bezwaarlijk de geloofwaardigheid van uw uiteindelijke verklaringen. De vraag rijst immers waarom u in eerste instantie zou hebben aangegeven dat u voor een geheime dienst werkte, een feit dat vervolgens in lijn lag met het motief van uw vervolger, indien dit niet waar zou zijn. Louter volhouden dat dit een fout van de tolk zou zijn (CGVS, p.2), overtuigt niet. U gaf immers aan dat uw verklaringen opnieuw aan u voorgelezen werden alvorens u tekende (CGVS, p.3) en u zou wel enkele (andere) fouten gecorrigeerd hebben (CGVS, p.2). U opperde verschillende mogelijke redenen voor het feit dat deze vermeende fout niet gecorrigeerd werd (CGVS, p.3) maar gezien u aangaf dat andere fouten wel gecorrigeerd werden, overtuigt dit niet.

U gaf voorts aan dat u geen document kon neerleggen dat uw administratieve functie kan aantonen. (CGVS, p.25) De door u neergelegde badges kunnen hiertoe alvast niet volstaan. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat in Irak corruptie zeer wijdverspreid is in de samenleving en allerlei (officiële) documenten tegen betaling kunnen worden bekomen. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief. In dit opzicht dienen een aantal vaststellingen gedaan te worden die de authenticiteit van deze badges verder ondermijnen. Zo is het hoogst opmerkelijk dat uw naam in het Latijnse alfabet (A. M.) twee maal niet overeenkomt met deze in het Arabisch schrift (A.M.). Op de badge die volgens u toegang zou geven tot de Groene Zone (stuk 12B; CGVS, p.18) staan bovendien nog twee andere taalfouten in de Engelse tekst: zowel de woorden 'year' en 'camp' zijn fout geschreven (respectievelijk 'yaer' en 'cap'). Tevens vermeldt de kaart in het Engels bij 'office' 'JHQ' (i.e. joint headquarters), terwijl in het Arabisch enkel een term vermeld staat die hiermee niet overeenkomt. Ten slotte valt ook de zeer slechte drukwaliteit van de door u neergelegde badges op. Deze vaststellingen doen verder vragen rijzen bij de authenticiteit van de badges. Zij hierbij ook gewezen op de vaststelling dat de lidkaart van de Baathpartij van uw vader visuele kenmerken vertoont die ernstig doen twifelen aan de authenticiteit ervan (infra). Uit de door u neergelegde foto's van u in uniform kunnen uw functie, eenheid en/of standplaats evenmin afgeleid worden, net zoals de periode waarin u in het leger zou hebben gezeten. Bovendien blijkt uit de foto's niet waar en wanneer zij genomen zijn, en kunnen zij relatief eenvoudig in scene gezet zijn.

In het verlengde hiervan is het tevens weinig aannemelijk te noemen dat uw belagers u zouden zoeken omdat u "op een belangrijke plaats werkte" en "opdrachten gaf in de Groene Zone om gevangenen uit de gevangenis vrij te laten" (CGVS, p.22) - een stelling die in lijn ligt met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken als zou A.J.M.B. zelf ook hebben gezegd dat u bij de "geheime diensten" werkte (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p.27) - indien u in werkelijkheid een louter administratieve functie uitoefende op een personeelsdienst waarbij u alleen maar gegevens over soldaten moest invoeren in het computersysteem (CGVS, p.7). De vraag rijst waarom uw belagers u van dergelijke zaken zouden beschuldigen als uw taken hiermee in het geheel niets te maken zouden hebben.

Gezien de grote mate van straffeloosheid waarmee de sjjiitische milities opereren in Irak, is het weinig aannemelijk te noemen dat zij zich zouden bedienen van een volgens u fictieve beschuldiging om hun daden te verantwoorden.

Gelet op het voorgaande maakt u niet aannemelijk dat u door A.J.M.B. geïnterviewd werd. Bijgevolg kan er evenmin geloof gehecht worden aan de inval in het huis van uw vader door leden van AAH, dewelke u eveneens verbond aan het feit dat u geïnterviewd werd door A.J.M.B.– gevraagd waarom de militieleden u wilden vermoorden, verwees u immers naar “hem”, hiermee doelend op A.J.M.B. (CGVS, p.22).

Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen is de door u neergelegde klacht van uw vader bij de politie (stuk 3) onvoldoende om de geloofwaardigheid van uw verklaringen te herstellen. Zoals eerder reeds gesteld, is de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief omwille van de zeer wijdverspreide corruptie in het land, wat maakt dat allerlei officiële documenten tegen betaling kunnen worden bekomen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u door A.J.M.B. geïnterviewd werd; noch dat hij eveneens verantwoordelijk was voor de dood van uw broer. Gelet op het voorgaande, en op het gebrek aan documenten waaruit kan worden afgeleid in welke omstandigheden en/of omwille van welke motieven uw broer werd gedood, dient eveneens besloten te worden dat u het Commissariaat-generaal niet in staat stelt een accuraat beeld te vormen van de context van het overlijden van uw broer. Zijn dood op zich, waarvan zijn overlijdensattest een begin van bewijs vormt, is onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

Wat betreft het incident uit 2007, waarbij uw vader op straat neergeschoten werd en ook u geraakt werd door geweervuur, dient opgemerkt te worden dat ook in deze geen actuele, gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden vastgesteld. U legde het verband tussen deze feiten en de feiten uit 2015 door te stellen dat het A.J.M.B. was geweest die jullie in 2007 had geïnterviewd. (CGVS, p.14) Zoals eerder reeds werd besloten, maakt u de rol van A.J.M.B. in de feiten van 2015 niet aannemelijk. U legt bovendien evenmin enig document neer waaruit blijkt dat hij één van de daders was in 2007. De twee attesten van het al-Kadhimiya Ziekenhuis (stukken 14 en 15) staven het feit dat u en uw vader gewond raakten door geweervuur in 2007 bij een terroristische aanslag maar blijven zeer vaag over de precieze omstandigheden van het incident, de daders en eventuele motieven. Gezien de periode waarin de feiten zich hebben afgespeeld (mei 2007) gekenmerkt werden door een verhoogd niveau van sektarisch geweld, en gezien de plaats waar de feiten zich zouden hebben afgespeeld (al-Khadhimiya, een grotendeels sjjiitische wijk), trek ik het feit dat u en uw vader gewond raakten door geweervuur op dit moment niet in twijfel. Echter, gelet op het feit dat u na dit incident verhuisd bent naar al-Taji (CGVS, p.5); dat u daar tot 2015 een normaal leven leidde en er geen problemen kende (CGVS, p.17); dat u uw middelbare school afmaakte (CGVS, p.6); en dat uw vader er tot op heden nog steeds woont (CGVS, p.5) en klaarblijkelijk niet persoonlijk geïnterviewd wordt; kan er niet besloten worden dat het incident uit 2007 heden zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft uw vrees om vervolgd te worden voor desertie, ten slotte, dient vastgesteld te worden dat ook in deze geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld. Vooreerst dient er op te worden gewezen dat de vermeende feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht uit Irak, geenszins als bewezen worden beschouwd en dat er ernstige vraagtekens geplaatst dienen te worden bij uw verklaringen omtrent uw dienst in het leger. Voorts legt u geen enkel document neer waaruit zou blijken dat u heden door de Iraakse autoriteiten beschuldigd wordt van desertie of onwettige afwezigheid van de dienst en zij u omwille hiervan strafrechtelijk zullen vervolgen. Hoewel u er zeker van bleek te zijn dat er een procedure tegen u werd opgesteld, kon u geen enkele concrete aanwijzing geven waaruit zou blijken dat dit effectief het geval is. U verwees enkel naar de algemene regels. (CGVS, p.26)

Wat er ook van zij, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt voorts dat dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere

inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

De overige door u neergelegde documenten vermogen niet om het bovenstaande te wijzigen. Uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs en de rantsoenkaart van uw vader bevatten enkel persoonsgegevens die door mij niet in twijfel getrokken worden. Het woonstbewijs van uw oom bevat geen informatie betreffende u zelf. Het bewijs van ontheemde van uw vader staat enkel uw verklaring dat jullie ontheemd waren en in al-Taji woonden. Dit wordt door mij niet in twijfel getrokken. Wat betreft de lidkaart van de Baathpartij van uw vader, dient vooreerst te worden gewezen op de eerder aangehaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal, en waaruit blijkt dat omwille van de wijdverspreide corruptie in Irak officiële documenten tegen betaling kunnen worden bekomen. Bovendien zijn de uiterlijke kenmerken van deze kaart van dien aard dat er verdere twijfels rijzen over de authenticiteit ervan. Op de zijde met het embleem is te zien hoe er rond bepaalde plaatsen van het embleem van de partij (de vogel) in het midden een witte rand (die niet overeenkomt met de kleur van de kaart zelf) loopt waar deze geplaatst is bovenop de kaart van Irak. Tevens is tussen de vleugels en de poten een restant te zien van een ander (voor het overige verwijderd) symbool. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het officiële embleem van de Iraakse regionale afdeling van de Baath partij een dergelijk restant niet heeft. Er rijzen dan ook vermoedens dat deze kaart niet authentiek is. Wat er ook van zij, deze kaart bevat geen informatie aangaande problemen die u en/of uw familie zouden hebben gekend, noch over de huidige situatie van uw vader. Het Belgisch medisch attest, ten slotte, toont aan dat u enkele littekens hebt op uw lichaam, en stelt dat u last hebt van nachtmerries, angstgevoelen en ongerustheid en dat volgens uw verklaringen deze zaken het gevolg zijn van kogelwonden die u opliep toen u twaalf jaar was. Dit lijkt overeen te komen met het hierboven besproken incident uit 2007, wat door mij niet in twijfel getrokken wordt. Echter, de vaststellingen van de arts zijn niet van dien aard dat er alsnog dient te worden besloten tot een actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde met betrekking tot dit voorval.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het Commissariaat-generaal er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het Commissariaat-generaal betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het Commissariaat-generaal benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de

toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het Commissariaat-generaal wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het Commissariaat-generaal wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld.

Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het Commissariaat-generaal benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het Commissariaat-generaal er op dat de cijfers in vornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin

burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het Commissariaat-generaal erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker kan zich niet vinden in de gevolgde redenering en motivering van de bestreden beslissing, gelet op zijn gedetailleerde asielverhaal en profiel, en in het licht van de complexe en chaotische toestand in Irak en Bagdad. Verzoeker betwist aldus verschillende motieven van de bestreden beslissing aangaande de vluchtelingenstatus:

(i) waar de bestreden beslissing stelt dat uit de door verzoeker neergelegde documenten geen enkel motief blijkt voor de moord op diens broer, werpt verzoeker op dat officiële documenten niet steeds een motief vermelden. Verzoeker stelt dat de neergelegde stukken de doodsoorzaak van zijn broer vermelden, zijnde een terroristische aanslag, waardoor dit objectieve element in rekening moet gehouden worden bij de (subjectieve) beoordeling van de vrees van verzoeker, die eveneens al het slachtoffer werd van blind sektarisch geweld.

(ii) waar de bestreden beslissing opwerpt dat het door verzoeker beschreven feitenverloop niet aannemelijk is, werpt verzoeker op dat het feit dat hij zich niet kan verantwoorden voor het gedrag van een derde (A.J.B.M.) niet volstaat om zijn verklaringen als ongeloofwaardig te bestempelen.

(iii) waar de Commissaris-generaal verzoeker wijst op inconsistenties in verzoekers verklaringen over zijn telefoongesprek met A.J.B.M., legt deze uit dat zijn verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken een gedachtesprong bevat waarbij hij verwees naar informatie die hij pas later te weten is gekomen.

(iv) de bestreden beslissing voert aan dat verzoekers onwetendheid met betrekking tot de nasleep van de veroordeling van A.J.B.M. niet aannemelijk is. Verzoeker herhaalt zijn verklaringen dat hij hiervan niet op de hoogte is omdat hij zelf gevlucht is, zijn vader gehandicapt is en zijn advocaat de zaak niet meer heeft opgevolgd.

(v) de inconsistentie in verzoekers verklaringen over zijn positie binnen het leger, is volgens verzoeker te wijten aan een misverstand bij de vertaling op de Dienst Vreemdelingenzaken.

(vi) wat betreft de taalfouten op verzoekers werkbadge, die de authenticiteit ervan ondermijnen, merkt verzoeker op dat hij niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor gebeurlijke materiële fouten op officiële documenten en zal trachten meer documenten te verzamelen over zijn beroepsbezigheid.

(vii) waar de bestreden beslissing aanvoert dat het weinig aannemelijk is dat zijn belagers verzoeker zouden viseren omwille van zijn functie binnen het leger, stelt verzoeker andermaal dat hij niet verantwoordelijk kan gehouden worden voor de motieven en handelwijze van derden (de militie). Bovendien kan het feit dat verzoeker werkt in de Groene Zone volgens hem op zich reeds een probleem vormen voor de sjiiitische milities.

(viii) verzoeker betwist de gevolgtrekking in de bestreden beslissing dat, bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen, geen geloof kan gehecht worden aan de inval in het huis van verzoekers vader en de door verzoeker neergelegde klacht van zijn vader. Hij vraagt om de neergelegde documenten wel degelijk in overweging te nemen en op hun ware bewijswaarde te schatten.

(ix) verzoeker stelt dat bij de beoordeling van verzoekers actuele vrees voor vervolging, onvoldoende rekening is gehouden met de dood van de broer van verzoeker en de incidenten uit 2007. Verzoeker stelt dat alle elementen afgetoetst moeten worden en dat aldus het voordeel van de twijfel moet verleend worden aan een soennitische asielzoeker uit Bagdad.

(xi) aangaande de documenten neergelegd door verzoeker, benadrukt deze dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en vraagt om de bijgevoegde overtuigingsstukken op een correcte en rechtvaardige manier te beoordelen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, licht verzoeker toe dat:

“Verzoeker betwist dat er sprake kan zijn van een subsidiaire bescherming, nu elk risico op geweld uitgaat van een religieuze, politieke en sektarische inspiratie en dus fundamenteel gelieerd blijft met de criteria van de Conventie van Genève.

In de mate dat het toch om willekeurig en blind geweld zou gaan, begrijpt verzoeker nog steeds niet waarom er op grond van deze overwegingen besloten wordt dat er in zijn geval geen sprake is om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon; er wordt geen directe link gelegd met zijn persoonlijke omstandigheden, alhoewel dit toch de vereiste is, aldus de gemaakte analyse.

Hij behoudt zich het recht voor hierop verder in te gaan tijdens de zitting, met name rekening houdend met het gezegde volatiele karakter van de veiligheidssituatie; alleszins is de laatste update van het CGVS niet recent genoeg om de situatie correct te kunnen inschatten.”

2.1.2. In een aanvullende nota van 28 februari 2017 voegt de Commissaris-Generaal COI Focus “Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.” van Cedoca van 6 februari 2017 toe.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch stelt de Raad dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij onderneemt hiertoe geen ernstige poging, doch beperkt zich louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken en minimaliseren van de bevindingen van de Commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht. De Raad stelt vast dat de motieven waarop de Commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot bovenstaande vaststellingen duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn.

De Raad stelt aldus vast dat geen geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas zoals weergegeven door verzoeker. In dit opzicht motiveerde de bestreden beslissing vooreerst terecht dat:

“Ten eerste dient vastgesteld te worden dat uit de door u neergelegde documenten geen enkel motief blijkt voor de moord op uw broer. Met betrekking tot dit incident legde u de volgende documenten neer: het overlijdensattest van uw broer, een vonnis van de rechtbank waarin o.a. vermeld staat dat een zekere A.J.M.B. bij verstek veroordeeld werd, en een arrestatiebevel voor hem van dezelfde rechtbank. Het overlijdensattest vermeldt weliswaar als doodsoorzaak kogelwonden in het hoofd ten gevolge van een terroristische aanslag maar deze omschrijving is te ruim om te concluderen dat uw broer in de door u geschetste omstandigheden – een gerichte ontvoering en moord – omgebracht werd. Opmerkelijk genoeg blijkt ook het door u neergelegde vonnis uiterst vaag te zijn. Er blijkt weliswaar uit dat A.J.M.B. bij verstek werd veroordeeld, maar niet voor welke feiten. In tegenstelling tot uw bewering (CGVS, p.11) staat in het vonnis ook niet dat hij lid was van AAH. Zelfs indien hij inderdaad voor de dood van uw broer zou zijn veroordeeld, blijkt uit dit vonnis niet welke rol hij persoonlijk in de dood van uw broer zou hebben gespeeld; in welke omstandigheden uw broer omkwam; welk motief er voor de moord was; en op basis van welke elementen de rechtbank tot de veroordeling kwam. Gelet op de vorm en de specifieke inhoud van het neergelegde vonnis, rijst het vermoeden dat er eerder reeds een vonnis werd gevelde met betrekking tot de veroordeling zelf van A.J.M.B., maar dat u nagelaten hebt dit belangrijke document neer te leggen. Opmerkelijk genoeg vermeldt het door u neergelegde vonnis ook niet het wetboek waartoe de erin vermelde wetsartikels behoren. Dit laatste geldt eveneens voor het door u neergelegde arrestatiebevel, dat voor het overige evenmin enige informatie verschaft over de feiten waarvoor A.J.M.B. veroordeeld werd.”

Waar verzoeker opmerkt dat arresten niet altijd een motief bevatten, oordeelt de Raad dat deze vaststelling geen afbreuk doet aan het feit dat uit de documenten voorgelegd door verzoeker niet blijkt in welke omstandigheden verzoekers broer werd vermoord en op welke manier verzoeker of diens broer persoonlijk gevisieerd zouden worden door A.J.M.B. De documenten zoals neergelegd door verzoeker kunnen, mede gelet op hun ondersteunende werking, de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas dus niet bevestigen.

Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van het verloop van verzoekers asielrelaas, motiveerde de Commissaris-generaal verder terecht dat:

“Ten tweede is het door u beschreven feitenverloop weinig aannemelijk te noemen. U stelde dat de politie voor 1 juni geen aanwijzingen had van de identiteit van de dader(s) van de moord op uw broer. (CGVS, p.21) Op die dag zou u een sms van een anonieme afzender ontvangen hebben waarin stond dat u vermoord moest worden maar ook deze was onvoldoende bewijs voor de politie. (CGVS, p.20, 21) Twee dagen later zou u vervolgens opgebeld zijn door de persoon die verantwoordelijk was voor de moord van uw broer. Hierbij zou hij u niet enkel opnieuw met de dood bedreigd hebben, hij zou zich ook geïdentificeerd hebben. (CGVS, p.21) Dat een persoon, zelfs al is hij lid van een militie, zich op een dergelijke manier kenbaar zou maken is geenszins aannemelijk te noemen. Niet enkel zou hij op deze manier onnodig de aandacht op zichzelf vestigen en het risico lopen dat er een strafonderzoek naar hem gevoerd zou worden – hetgeen uiteindelijk ook gebeurd zou zijn (cfr. de hierboven besproken documenten) –, hij zou door deze waarschuwing ook zijn eigen plannen om u te (laten) vermoorden hypothekeren. Immers, door u op een dergelijke manier te waarschuwen, stelde hij u in staat om te vluchten of onder te duiken. Een dergelijke handelswijze van een persoon die klaarblijkelijk uw gsm-nummer had achterhaald en geweten zou hebben waar u woonde – getuige de vermeende inval in jullie huis een paar dagen later (CGVS, p.22) – valt bezwaarlijk te rijmen met zijn uitgesproken doel om u te doden. Toen u werd tegengeworpen dat hij door zijn handelingen het risico liep dat de autoriteiten hem zouden kunnen vervolgen, stelde u dat hij geen risico's liep omdat de politie hem niets kan maken. (CGVS, p.23) Dit valt echter bezwaarlijk te rijmen met het feit dat hij klaarblijkelijk veroordeeld zou zijn, volgens u nota bene op basis van zijn sms'en en dreig telefoons (CGVS, p.11), bewijzen die bovendien door de politie zouden zijn verzameld (CGVS, p.23). Er kan dan ook bezwaarlijk volgehouden worden dat de politie, gezien het profiel van de dader, niets zou hebben ondernomen dat deze dader rechtstreeks kon raken.”

Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij zich niet kan verantwoorden voor het gedrag van een derde, A.B.J.M. geen afbreuk kan doen aan diens geloofwaardigheid, merkt de Raad op dat hij deze stelling op algemene wijze poneert maar er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Aldus kunnen dergelijke argumenten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en correct en vinden steun in het administratief dossier, en worden bijgevolg overgenomen door de Raad.

Verzoekers verklaringen betreffende het telefoongesprek met A.B.J.M. bevatten bovendien een tegenstrijdigheid die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder ondermijnt. De bestreden beslissing oordeelde hierbij terecht dat:

“Ook waren uw opeenvolgende verklaringen met betrekking tot dit telefoongesprek niet consistent. Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dat A.J.M.B. aan de telefoon tegen u zei dat hij uw broer had vermoord en dat hij ook u ging vermoorden. Gevraagd of hij nog iets meer had gezegd, antwoordde u ontkennend. Toen u daarop gevraagd werd of hij een motief gaf, stelde u dat u hem had gevraagd wat u hem misdaan had maar dat hij gewoon had ingehaakt. (CGVS, p.21) Echter, in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u invulde op de Dienst Vreemdelingenzaken, stelde u dat hij bij dit telefoongesprek ook had gezegd dat hij lid was van AAH, en dat hij u wilde vermoorden omdat u voor het leger, meer bepaald de “geheime diensten”, werkte. (vragenlijst CGVS, vraag 3.5) Geconfronteerd met de vaststelling dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken wel melding had gemaakt van het feit dat A.J.M.B. een motief had vermeld, stelde u dat u niet het telefoongesprek had bedoeld, maar het voorval toen ze naar uw woning waren gekomen. (CGVS, p.27) Deze verklaring overtuigt niet. Uit de manier waarop uw verklaring geformuleerd werd, blijkt duidelijk dat het om het telefoongesprek ging. Bovendien gaf u bij het begin van het gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u uw schriftelijke verklaring met uw advocaat had overlopen – nadat ze ook al waren voorgelezen door de tolk tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken – en dat deze verklaringen op één fout (betreffende uw positie in het leger) correct waren. (CGVS, p.3).”

Verzoeker wijt de inconsistentie in zijn verklaringen op dit punt aan een gedachtesprong. De Raad merkt op dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt.

Verzoekers verweer doet aldus geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier.

De Raad stelt eveneens vast dat verzoekers onwetendheid met betrekking tot de nasleep van de veroordeling van A.J.M.B. niet aannemelijk is. Aangaande de motieven in de bestreden beslissing komt verzoeker op dit punt niet verder dan een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het gehoor bij de Commissaris-generaal. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en terecht motieven. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd. De Commissaris-generaal oordeelde dan ook terecht dat:

“Voorts is ook uw onwetendheid met betrekking tot de nasleep van de veroordeling van A.J.M.B. niet aannemelijk te noemen. U verklaarde in eerste instantie dat u noch uw vader weten of hij effectief werd aangehouden en opgesloten. Ter verklaring stelde u dat u zelf in België bent en dat uw vader gehandicapt is en dit niet kan gaan vragen. U zou uw vader hebben gezegd dat hij er niet naar moest informeren. (CGVS, p.10) Geconfronteerd met de vaststelling dat uw vader een advocaat had en deze toch zou moeten kunnen informeren, stelde u dat u dacht dat de advocaat het zo gelaten heeft omdat hij schrik had. (CGVS, p.11) Dit kan evenwel niet overtuigen. Toen u werd gevraagd waarom hij schrik zou hebben, stelde u dat hij bang was om de dader te ontmoeten, en dat deze hem zou vermoorden. (CGVS, p.28) Vooreerst dient opgemerkt te worden dat dit louter een vermoeden van uwentwege was. (CGVS, p.28) Verder kan er moeilijk ingezien worden hoe de dader de advocaat zou herkennen indien hij niet op het proces aanwezig was (CGVS, p.11) en dient er op te worden gewezen dat de advocaat er klaarblijkelijk geen probleem mee had uw vader – die blijkens het vonnis een “aanklager” was – überhaupt te vertegenwoordigen op het proces dat leidde tot de veroordeling van de dader (...). Toen u verder gevraagd werd waarom uw vader zelf niet geïnformeerd heeft naar de eventuele aanhouding van de dader, bijvoorbeeld door telefonisch contact op te nemen met de politie, de rechtbank of Justitie, of door de hulp van derden (zoals uw oom of uw moeder) in te roepen, diende u het antwoord schuldig te blijven. (CGVS, p.28) Toen u daarop werd gevraagd of u zelf aan uw vader hebt gevraagd om te informeren, stelde u plots dat uw vader u had verteld dat de dader in de gevangenis zat en u gerust kon zijn. (CGVS, p.28) Dit valt bezwaarlijk te rijmen met uw aanvankelijke verklaringen (supra). U liet blijken dat u de woorden van uw vader niet geloofde. Toen u werd gevraagd waarom uw vader dit zou zeggen als het niet waar is, stelde u dan weer dat ook uw vader niet zeker of A.J.M.B. opgesloten is maar dat hij zich enkel op de documenten baseert. (CGVS, p.28) Ook dit is weinig overtuigend. Alvast de door u neergelegde documenten bevatten geen enkel element dat er op wijst dat A.J.M.B. effectief opgesloten werd. Toen u, gezien u zelf ogenschijnlijk niet overtuigd bent van de woorden van uw vader, opnieuw werd gevraagd of u aan uw vader had gevraagd om meer informatie te bekomen, stelde u dat u dit niet had gedaan en dat het niet meer de moeite was aangezien u gevlucht bent. (CGVS, p.29) Een dergelijke houding getuigt van een desinteresse in de kern van uw asielrelaas die bezwaarlijk te rijmen valt met de door u geuite vrees. Indien u werkelijk vreest gedood te worden door de persoon die uw broer zou hebben gedood, mag immers verwacht worden dat u grote interesse zou betonen in de gevolgen van zijn veroordeling aangezien dit element een rechtstreekse impact zou hebben op uw persoonlijke situatie. Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder de aannemelijkheid van uw asielrelaas.”

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt bovendien verder ondermijnd door een tegenstrijdigheid in zijn verklaringen met betrekking tot zijn positie binnen het leger. Verzoeker verklaarde bij de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat hij werkzaam was bij een geheime dienst van het leger, hetgeen een reden zou geweest zijn voor A.J.M.B. om hem te vervolgen (Verklaring DVZ, stuk 14, p. 1), terwijl hij bij het begin van het gehoor bij de Commissaris-generaal aangaf dat dit niet klopte en hij een enkel een administratieve functie uitoefende bij de militaire staf (CGVS Gehoorverslag, stuk 5, p. 2 en 6-7). Verzoeker wijt deze tegenstrijdigheid aan een misverstand bij de vertaling op de Dienst Vreemdelingenzaken, doch gaat hiermee voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing waarin terecht werd geoordeeld dat:

“Hoewel u bij aanvang van het gehoor al aan had gegeven dat het om een fout ging, herstelt dit bezwaarlijk de geloofwaardigheid van uw uiteindelijke verklaringen. De vraag rijst immers waarom u in eerste instantie zou hebben aangegeven dat u voor een geheime dienst werkte, een feit dat vervolgens in lijn lag met het motief van uw vervolger, indien dit niet waar zou zijn. Louter volhouden dat dit een fout van de tolk zou zijn (CGVS, p.2), overtuigt niet. U gaf immers aan dat uw verklaringen opnieuw aan u voorgelezen werden alvorens u tekende (CGVS, p.3) en u zou wel enkele (andere) fouten gecorrigeerd hebben (CGVS, p.2). U opperde verschillende mogelijke redenen voor het feit dat deze vermeende fout niet gecorrigeerd werd (CGVS, p.3) maar gezien u aangaf dat andere fouten wel gecorrigeerd werden, overtuigt dit niet.”

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, terecht en vinden steun in het administratief dossier en worden overgenomen door de Raad.

Dienaangaande dient eveneens opgemerkt te worden dat verzoeker zijn administratieve functie binnen het leger niet kan aantonen, hetgeen verdere afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van diens asielrelaas. De bestreden beslissing motiveerde terecht dat:

“U gaf voorts aan dat u geen document kon neerleggen dat uw administratieve functie kan aantonen. (CGVS, p.25) De door u neergelegde badges kunnen hiertoe alvast niet volstaan. Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt immers dat in Irak corruptie zeer wijdverspreid is in de samenleving en allerlei (officiële) documenten tegen betaling kunnen worden bekomen. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten zeer relatief. In dit opzicht dienen een aantal vaststellingen gedaan te worden die de authenticiteit van deze badges verder ondermijnen. Zo is het hoogst opmerkelijk dat uw naam in het Latijnse alfabet (A.M.) twee maal niet overeenkomt met deze in het Arabisch schrift (A.M.). Op de badge die volgens u toegang zou geven tot de Groene Zone (stuk 12B; CGVS, p.18) staan bovendien nog twee andere taalfouten in de Engelse tekst: zowel de woorden ‘year’ en ‘camp’ zijn fout geschreven (respectievelijk ‘yaer’ en ‘cap’) (...). Ten slotte valt ook de zeer slechte druk kwaliteit van de door u neergelegde badges op. Deze vaststellingen doen verder vragen rijzen bij de authenticiteit van de badges. Zij hierbij ook gewezen op de vaststelling dat de lidkaart van de Baathpartij van uw vader visuele kenmerken vertoont die ernstig doen twifelen aan de authenticiteit ervan (infra). Uit de door u neergelegde foto’s van u in uniform kunnen uw functie, eenheid en/of standplaats evenmin afgeleid worden, net zoals de periode waarin u in het leger zou hebben gezeten. Bovendien blijkt uit de foto’s niet waar en wanneer zij genomen zijn, en kunnen zij relatief eenvoudig in scene gezet zijn.”

Verzoekers verweer dat hij niet verantwoordelijk is voor gebeurlijke materiële fouten op documenten doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de door verzoeker neergelegde documenten niet authentiek zijn. Hierbij merkt de Raad op dat het aan de voorgelegde stukken bewijswaarde kan ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643, RvS 11 april 2008, nr. 181.967). De Raad neemt de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in het administratief dossier, over.

De Commissaris-generaal oordeelde vervolgens terecht dat:

“In het verlengde hiervan is het tevens weinig aannemelijk te noemen dat uw belagers u zouden zoeken omdat u “op een belangrijke plaats werkte” en “opdrachten gaf in de Groene Zone om gevangenen uit de gevangenis vrij te laten” (CGVS, p.22) - een stelling die in lijn ligt met uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken als zou A.J.M.B. zelf ook hebben gezegd dat u bij de “geheime diensten” werkte (vragenlijst CGVS, vraag 3.5; (...)) - indien u in werkelijkheid een louter administratieve functie uitoefende op een personeelsdienst waarbij u alleen maar gegevens over soldaten moest invoeren in het computersysteem (CGVS, p.7). De vraag rijst waarom uw belagers u van dergelijke zaken zouden beschuldigen als uw taken hiermee in het geheel niets te maken zouden hebben. Gezien de grote mate van straffeloosheid waarmee de sjiitische milities opereren in Irak, is het weinig aannemelijk te noemen dat zij zich zouden bedienen van een volgens u fictieve beschuldiging om hun daden te verantwoorden.”

Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij niet aansprakelijk kan gesteld worden voor het gedrag van de milities, merkt de Raad op dat verzoeker er niet in slaagt om de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Aldus kunnen dergelijke argumenten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet herstellen. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent en correct en vinden steun in het administratief dossier, en worden bijgevolg overgenomen door de Raad.

Gelet op de algemene ongeloofwaardigheid van het feit dat verzoeker vervolgd zou worden door A.J.B.M. oordeelt de Raad dat evenmin geloof kan worden gehecht aan de inval in het huis van verzoekers vader door leden van de AAH, aangezien verzoeker deze gebeurtenis verbindt met het feit dat hij vervolgd zou worden door A.J.B.M. (CGVS Gehoorverslag, stuk 5, p. 22). Waar verzoeker vraagt om de klacht neergelegd bij de politie ter staving van dit feit (Documenten neergelegd door verzoeker, stuk 12, nr. 3) op zijn bewijswaarde te schatten, dient te worden opgemerkt dat documenten, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dienen te ondersteunen. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit *in casu* niet het geval.

Verzoekers verklaringen omtrent de moord op zijn broer en de aanslag op hem en zijn vader uit 2007 volstaan niet om uit hoofde van verzoeker een persoonlijke en actuele gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat:

“Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat u niet aannemelijk maakt dat u door A.J.M.B. geïdoleerd werd; noch dat hij eveneens verantwoordelijk was voor de dood van uw broer. Gelet op het voorgaande, en op het gebrek aan documenten waaruit kan worden afgeleid in welke omstandigheden en/of omwille van welke motieven uw broer werd gedood, dient eveneens besloten te worden dat u het Commissariaatgeneraal niet in staat stelt een accuraat beeld te vormen van de context van het overlijden van uw broer. Zijn dood op zich, waarvan zijn overlijdensattest een begin van bewijs vormt, is onvoldoende om in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade vast te stellen.

Wat betreft het incident uit 2007, waarbij uw vader op straat neergeschoten werd en ook u geraakt werd door geweervuur, dient opgemerkt te worden dat ook in deze geen actuele, gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde kan worden vastgesteld. U legde het verband tussen deze feiten en de feiten uit 2015 door te stellen dat het A.J.M.B. was geweest die jullie in 2007 had geïdoleerd. (CGVS, p.14) Zoals eerder reeds werd besloten, maakt u de rol van A.J.M.B. in de feiten van 2015 niet aannemelijk. U legt bovendien evenmin enig document neer waaruit blijkt dat hij één van de daders was in 2007. (...) Gezien de periode waarin de feiten zich hebben afgespeeld (mei 2007) gekenmerkt werden door een verhoogd niveau van sektarisch geweld, en gezien de plaats waar de feiten zich zouden hebben afgespeeld (al-Khadimiya, een grotendeels sjiietische wijk), trek ik het feit dat u en uw vader gewond raakten door geweervuur op dit moment niet in twijfel. Echter, gelet op het feit dat u na dit incident verhuisd bent naar al-Taji (CGVS, p.5); dat u daar tot 2015 een normaal leven leidde en er geen problemen kende (CGVS, p.17); dat u uw middelbare school afmaakte (CGVS, p.6); en dat uw vader er tot op heden nog steeds woont (CGVS, p.5) en klaarblijkelijk niet persoonlijk geïdoleerd wordt; kan er niet besloten worden dat het incident uit 2007 heden zou leiden tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, terecht en vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Wat betreft verzoekers beweerde vrees voor vervolging omwille van zijn desertie bij het Iraakse leger, merkt de Raad op dat verzoeker het motief hieromtrent in de bestreden beslissing volledig ongemoeid laat. De Commissaris-generaal oordeelde terecht dat:

“Wat betreft uw vrees om vervolgd te worden voor desertie, ten slotte, dient vastgesteld te worden dat ook in deze geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld. Vooreerst dient er op te worden gewezen dat de vermeende feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot uw vlucht uit Irak, geenszins als bewezen worden beschouwd en dat er ernstige vraagtekens geplaatst dienen te worden bij uw verklaringen omtrent uw dienst in het leger. Voorts legt u geen enkel document neer waaruit zou blijken dat u heden door de Iraakse autoriteiten beschuldigd wordt van desertie of onwettige afwezigheid van de dienst en zij u omwille hiervan strafrechtelijk zullen vervolgen. Hoewel u er zeker van bleek te zijn dat er een procedure tegen u werd opgesteld, kon u geen enkele concrete aanwijzing geven waaruit zou blijken dat dit effectief het geval is. U verwees enkel naar de algemene regels. (CGVS, p.26).

Wat er ook van zij, strafvervolging omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt voorts dat dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden."

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, terecht en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker legde verschillende documenten neer ter staving van zijn asielaanvraag. Verzoekers identiteitsdocumenten hebben louter betrekking op persoonsgegevens en veranderen aldus niets aan bovenstaande analyse. Wat de andere documenten aanwezig in het administratief dossier betreft, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing omstandig werd gemotiveerd waarom aan deze documenten bewijswaarde werd ontszegd. De Commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. In dat opzicht oordeelde de Commissaris-generaal terecht dat:

"Wat betreft de lidkaart van de Baathpartij van uw vader, dient vooreerst te worden gewezen op de eerder aangehaalde informatie waarover het Commissariaat-generaal, en waaruit blijkt dat omwille van de wijdverspreide corruptie in Irak officiële documenten tegen betaling kunnen worden bekomen. Bovendien zijn de uiterlijke kenmerken van deze kaart van dien aard dat er verdere twijfels rijzen over de authenticiteit ervan. Op de zijde met het embleem is te zien hoe er rond bepaalde plaatsen van het embleem van de partij (de vogel) in het midden een witte rand (die niet overeenkomt met de kleur van de kaart zelf) loopt waar deze geplaatst is bovenop de kaart van Irak. Tevens is tussen de vleugels en de poten een restant te zien van een ander (voor het overige verwijderd) symbool. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat het officiële embleem van de Iraakse regionale afdeling van de Baath partij een dergelijk restant niet heeft. Er rijzen dan ook vermoedens dat deze kaart niet authentiek is. Wat er ook van zij, deze kaart bevat geen informatie aangaande problemen die u en/of uw familie zouden hebben gekend, noch over de huidige situatie van uw vader. Het Belgisch medisch attest, ten slotte, toont aan dat u enkele littekens hebt op uw lichaam, en stelt dat u last hebt van nachtmerries, angstgevoelen en ongerustheid en dat volgens uw verklaringen deze zaken het gevolg zijn van kogelwonden die u opliep toen u twaalf jaar was. Dit lijkt overeen te komen met het hierboven besproken incident uit 2007, wat door mij niet in twijfel getrokken wordt. Echter, de vaststellingen van de arts zijn niet van dien aard dat er alsnog dient te worden besloten tot een actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde met betrekking tot dit voorval."

De motieven in de bestreden beslissing zijn pertinent, terecht en vinden steun in het administratief dossier. De Raad merkt eveneens op dat het ontbreken van de correcte wetsartikelen in de officiële documenten voorgelegd door verzoeker ter staving van de moord op de broer van verzoeker (Documenten neergelegd door verzoeker, stuk 12, nr. 1, 4 en 5), mede gelet op de relatieve bewijswaarde van documenten uit Irak, ernstige twijfels doet rijzen over de authenticiteit van de voorgelegde documenten.

Verzoeker brengt ter terechtzitting een nieuw element aan met betrekking tot zijn asielrelaas, namelijk een aanval op het huis van verzoeker in september 2016. Verzoeker beweert stukken in het bezit te hebben ter staving van dit feit, maar legt hier ter zitting geen aanvullende nota van neer. Het verzoekschrift bevat eveneens geen stukken of verwijzingen naar deze gebeurtenis. Overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet kunnen nieuwe elementen worden neergelegd door middel van een aanvullende nota tot aan de sluiting van de debatten. Aangezien verzoeker heeft nagelaten om een aanvullende nota neer te leggen, worden zijn verklaringen in toepassing van voormeld artikel uit de debatten geweerd.

Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofde van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij soenniet is zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in Bagdad. Een loutere verwijzing naar de algemene situatie in Bagdad toont niet aan dat verzoeker in Irak een gegronde vrees voor vervolging zou hebben.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van art. 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 13, nr. 3 en 4) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het staat niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of de route daarheen, een risico loopt in de zin van voormeld artikel 48/4, § 2, c) (zie *"Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis"* van EASO van december 2014, nr. 1.8).

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door verzoeker en verweerder kan niet worden afgeleid dat zich in Bagdad, hoewel de veiligheidssituatie er complex, problematisch en ernstig is, militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (*"IDP's"*) op te vangen en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied

dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dat jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk.

De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische militieën, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk doet aan het voorgaande. Waar hij stelt dat de laatste update van de Commissaris-generaal niet recent genoeg is om de situatie correct te kunnen beoordelen, dient opgemerkt te worden dat de Commissaris-generaal bij aanvullende nota van 28 februari 2017 COI Focus "*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad.*" van 6 februari 2017 heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam bevestigd wordt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP